

Arrest

nr. 142 792 van 5 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 30 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten: naam; C. (...)

voornaam: A. (...),

geboortedatum: (...) geboorteplaats; (...) nationaliteit; **Kosovo**

wordt een inreisverbod voor **3 Jaar** opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 01/08/2014 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft twee maal een veroordeling opgelopen wegens aangebrachte slagen en verwondingen. Een eerste maal op 13/04/2010 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot 6 maanden gevangenis.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 01/08/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene heeft twee maal een veroordeling opgelopen wegens aangebrachte slagen en verwondingen. Een eerste maal op 13/04/201° door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot 0 maanden gevangenis. Een tweede maal op 09/03/2011 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot 8 maanden gevangenis. Er bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde. Betrokkene verklaart familie (moeder + broer) te hebben in België. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22 04 2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé— en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Daarenboven kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen zich meebrengt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel met het belang van de Immigratiecontrole."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad op de exceptie die de verwerende partij in haar nota heeft opgeworpen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terughoudingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terughoudingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, beperkt de advocaat van de verzoekende partij er zich toe te stellen dat haar cliënt op repatriëring staat en aldus de gewone vordering tot schorsing noodzakelijkerwijze te laat zal komen. De repatriëring is evenwel het gevolg van de verwijderingsmaatregel en niet van het inreisverbod.

2.2. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij stelt *in casu* met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die op 8 april 2015 op gedwongen wijze zal ten uitvoer worden gelegd. Zij is geen gevaar voor de openbare orde en heeft haar straffen uitgezeten. De verplichting terug te keren zorgt voor een breuk in de familiale relaties. Zij heeft geen hechte familiebanden meer in het land van herkomst. Zij verwijst naar artikel 8 EVRM.

Zoals hoger reeds aangegeven, biedt artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet echter geen grondslag voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terughoudingsmaatregel kwalificeert, nog minder bevat deze bepaling een wettelijk vermoeden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig zou zijn indien tegen een andere dan een verwijderings- of terughoudingsmaatregel binnen de wettelijk voorziene termijn van 10 resp. 5 dagen (artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend door een vreemdeling die is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8

van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op het urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden. Het gegeven dat de verzoekende partij wordt teruggeleid naar haar land van herkomst, houdt op zich geen verband met het thans bestreden inreisverbod maar wel met de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de verzoekende partij dient, zoals zij overigens heeft gedaan in de zaak met rolnummer 169 857, zich tegen deze laatste beslissing te richten. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij dit ook erkent nu gans haar betoog eerder betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel van 30 maart 2015. De Raad verwijst voor zover als nodig naar het arrest nr. X uitgesproken in voormelde zaak.

De Raad wijst er daarenboven op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval al voldoende zou zijn uitgewerkt, zich zou voltrekken.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

2.3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vijftien door:

Mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

S. DE MUYLDER